

tevredenheid eens kende die iemand die mijn Wil doet (en er in leeft) Mij geeft. Je hart zou breken van vreugde. Kijk, zoals jij uitvloeit in mijn gedachten, verlangens enz. zo vorm jij het vermaak van mijn gedachten en mijn verlangens die uitvloeien in de jouwe, en speel je samen met hen. Jouw genegenheden, verenigd met jouw wil en je liefde, bewegen en maken de vlucht in mijn genegenheden, mijn Wil en mijn liefde en kussen elkander. En zich uitstortend als een snelle stroom in de onmetelijke zee van de Eeuwige, vermaken zij zich met de goddelijke Personen – nu eens met de Vader, dan weer met Mij, dan met de heilige Geest. En als We geen tijd aan elkaar besteden, spelen Wij allen samen met haar – Wij alle drie samen en Wij maken van haar ons juweeltje. En dit juweeltje is Ons zo dierbaar en omdat het ons vermaak moet vormen, houden We haar jaloers ‘ad intra’, in het intieme deel van onze Wil. En als de schepselen Ons verbitteren en beledigen, nemen Wij om opgevrolijkt te worden, ons juweeltje en vermaken We Ons samen”.

deel 11 – 21 maart 1914

De onweerstaanbare behoefte van Jezus om de ziel duidelijk te maken hoe Hij haar liefheeft en alle gaven waarmee Hij haar blijft overladen.

Jezus gaat verder: “Mijn dochter, wie mijn Wil doet (en er in leeft) heb Ik zo lief dat Ik haar niet alles kan openbaren – of in ieder geval niet alles in één keer – hoeveel Ik haar bemin, de genade waarmee Ik haar blijf verrijken, de schoonheid waarmee Ik haar blijf tooien, en al het goede waarmee Ik haar blijf vervullen. Als Ik haar alles tegelijk zou openbaren, zou de ziel sterven van vreugde, haar hart zou breken zodat ze niet langer op aarde zou kunnen leven, maar in een flits zou ze de vlucht nemen richting Hemel. Toch voel Ik een onweerstaanbare behoefte Mezelf bekend te maken en tevens de liefde die Ik voor haar heb. Het is te moeilijk om lief te hebben, goed doen zonder jezelf bekend te maken. Ik voel mijn hart bijna breken en niet in staat aan zo veel liefde te weerstaan, blijf Ik haar, stukje bij beetje openbaren hoe Ik haar liefheb en al de gaven waarmee Ik haar blijf vervullen. En als de ziel zich overvol voelt, zodat ze niet langer alles kan bevatten, zal ze, bij één van deze manifestaties van de aarde verdwijnen en zij zal opgaan in de boezem van de Eeuwige”.

En ik: “Jezus, mijn leven, het lijkt me dat U een beetje overdrijft als U me duidelijk maakt waar een ziel die uw Wil doet (en er in leeft) kan geraken”. En Jezus kreeg medelijden met mijn onwetendheid en zei glimlachend: “Nee, nee, mijn geliefde, Ik overdrijf niet. Iemand die overdrijft lijkt te willen bedriegen, maar jouw Jezus weet niet eens hoe je te bedriegen, integendeel, wat Ik je heb verteld is nog niets. Je zult nog meer verrassingen krijgen, wanneer jou, als de gevangenis van je lichaam wordt opengebroken en je binnenin mijn boezem zwemt, openlijk zal worden getoond welk punt je zult bereiken door mijn Wil”.